

Moure's no té edat

El festival Figueres es Mou proposa, del 2 al 5 de juliol, un programa obert intergeneracional

La programació inclou el documental de Salvador Sunyer sobre el procés de creació de 'Qui som' de Baró d'Evel

Un detall del muntatge 'Aleta', que també es va programar al Sismògraf, l'abril passat MARTÍ ALBESA.

La cooperativa cultural empordanesa Agitart convoca el públic a una nova edició de Figueres es Mou. Es tracta d'un programa molt obert, en què s'alternen moltes formes de moviment, des de la dansa d'arrel (com una adaptació del món casteller a Aleta o una reivindicació de la dansa popular a Mil primaveres) a la contemporània (amb el Manifesto d'Àngel Duran o la peripècia sonora i imprevisible de Baunsbak d'Elvi Balboa). Des de demà i fins diumenge, es programen una vintena d'accions, entre les quals hi ha també el circ. Per exemple, es projecta el preciós documental Qui som, de Salvador Sunyer (que ressegueix el procés de creació de la companyia Baró d'Evel, abans de debutar al Festival d'Avinyó) amb l'acrobàcia intergeneracional d'Entre bous i vaques de La Côte Folle (França), un sorprenent exercici de portés acrobàtics d'un grup femení, en què acaben intervenint les àvies, d'entre 71 i 74 anys de Figueres, en la dramatúrgia i també en figures acrobàtiques.

En la programació de Figueres es Mou hi ha sorpreses com la

recuperació de la Cia. Adhok i la seva Salida de emergencia, un títol de teatre de carrer inspirat en la vellesa (surten dissabte al vespre des de la plaça de l'Ajuntament). La companyia de dansa teatre Kernel Dance Theatre, formada per Junyi Sun, Alma Steiner i Marina Miguel, fa un clam a trencar els codis de conducta convencionals a la coreografia Out of line (Tot allò que no està bé). Serà divendres (20.40 h) a la plaça de l'Ajuntament. Just abans, la companyia 180 prova de traslladar a Pulsaciones por minutos accions que commouen (una mirada furtiva, una carícia, un atreviment, una primera vegada) que aixequen una tensió vital abans de tornar a la rutina.

'Qui som?', un documental Salvador Sunyer va quedar atrapat en l'univers creatiu de Baró d'Evel. Bona prova d'això és el curt The missing time (2015). Després d'un intent frustrat de captar el treball des de dins de Falaise, es va donar l'oportunitat de fer un seguiment del projecte següent, que s'hauria d'estrenar al Festival d'Avinyó dos anys més tard. El resultat han estat 300 hores de gravació d'un documental realitzat en cinc setmanes de feina, que s'han retallat en un film de menys de dues hores. Sunyer ha entrat a la cuina gràcies a la predisposició de Camille Decourtye i de Blai Mateu. Si el 2009 el rodatge va coincidir amb el debut de Taïs a Bèsties, ara és Rita la que debutava a Qui som?, un espectacle que, per cert, es presenta amb el títol en català arreu del món. Si Bèsties va suposar la trilogia en què saltarien de la vela al teatre (que els va obrir a un nou perfil de sales), l'arrencada a Avinyó els ha disparat fora d'Europa. El documental, però, incideix en el buit a la creació. I, efectivament, es detecta alta tensió i crisi en l'abandó d'Oriol Pla a la troupe. A Figueres, es pot veure demà a CatCinemes.

Publicat a:

-El Punt Avui. El Punt Avui 01-07-2026, Pàgina 23

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2654053-moure-s-no-te-edat.html>